

پرسش ۱۲۳: چرا امام حسین (علیه السلام) طفل شیر خوارش عبد الله را همراهش برد؟

سؤال / ۱۲۳: لماذا أخرج الحسين (عليه السلام) طفله عبد الله الرضيع (عليه السلام) إلى جيش يزيد (لعنه الله) ليطلب له الماء؟ وهل كان يعلم (عليه السلام) أنهم سوف يقتلونه؟

چرا امام حسین (علیه السلام) طفل شیر خوارش، عبد الله را به سمت لشکر یزید لعنه الله برد تا برایش آب درخواست کند؟ و آیا آن حضرت می دانست او را به قتل خواهند رسانید؟

الجواب: بسم الله الرحمن الرحيم
والحمد لله رب العالمين، وصلى الله على محمد وآل محمد الأئمة والمهديين
الحسين (عليه السلام) أخرج رضيعه ليطلب له الماء، وكان يعلم أنه يقتل.

پاسخ:

بسم الله الرحمن الرحيم

والحمد لله رب العالمين، و صلى الله على محمد و آل محمد الأئمة و المهديين و سلم تسليماً.

امام حسین (علیه السلام) فرزند شیرخوارش را برد تا برایش درخواست آب کند در حالی که آن حضرت می دانست او کشته می شود.

واعلم أن للباطل جولة وللحق دولة [59]، ولكي تتم جولة الباطل فلا بد لجند الشيطان (لعنه الله) أن يخوضوا في كل هاوية مظلمة، ولا بد لهم أن يستفرغوا ما في جعبتهم وهم يخوضون المعركة مع جند الله.

و بدان که باطل را جولانی است و حق را دولتی [60]، و برای اینکه جولان باطل به نهایت خود برسد، لشکر شیطان که خداوند لعنتش کند باید در هر ورطه‌ی تاریکی فرو

روند و باید در نبرد با لشکر خدا، هر آنچه را که در چننه دارند و هر آنچه را که در آن غوطه‌ور شده‌اند از خود بروز دهند.

واعلم أنّ مصاب الحسين (عليه السلام) قد خفف عنكم الكثير الكثير مما لا طاقة لكم على حمله من ظلم الظالمين، لتتألوا رضا الله سبحانه، ويدخلكم جنات تجري من تحتها الأنهار.

و بدان که مصیبت‌های امام حسین (علیه السلام)، از شدت ظلم‌های بسیار بسیار زیاد ظالمان که شما را یارای تحمل‌شان نیست، کاسته است تا به رضای خدای سبحان دست یابید و شما را در بهشت‌هایی که نهرها از زیر آن جاری است داخل نماید.

لقد فدى الحسين (عليه السلام) دماءكم بدمه الشريف المقدس، وفدى نساءكم وأعراضكم بخير نساء العالمين من الأولين والآخرين بعد أمها فاطمة (عليها السلام)، وهي زينب (عليها السلام)، وفدى أبناءكم بالرضيع.

امام حسین (علیه السلام) خون شریف مقدس خود را فدای خون‌های شما کرد و برترین زنان عالم از اولین و آخرین پس از مادرش حضرت فاطمه (علیها السلام)، که زینب (علیها السلام) است را فدای زنان و ناموس‌های شما گردانید و شیرخوارش را فدای فرزندان شما نمود.

والإمام المهدي (عليه السلام) وأنا العبد الفقير المسكين أكثر خلق الله رقابنا مثقلة بفضل الحسين (عليه السلام)، ودين الحسين (عليه السلام) قد أثقل ظهري، ولا طاقة لي بوفائه إلا أن يوفيه الله عني.

بارِ فضل حسین (علیه السلام) بیش‌تر از همه‌ی خلق خدا بر دوش امام مهدی (علیه السلام) و من بنده‌ی فقیر و مسکین سنگینی می‌کند، و دین حسین (علیه السلام) بر پشت‌م سنگینی می‌کند و تاب و توان ادای آن را ندارم مگر اینکه خداوند خودش یاریم فرماید.

واعلم أنّ الإمام المهدي (عليه السلام) عندما يقول للحسين (عليه السلام): (لأبكينك بدل الدموع دماً) [61]، يقولها على الحقيقة لا المبالغة، وهذا لأنّ الحسين (عليه السلام) فدى قضية الإمام المهدي (عليه السلام) بدمه الشريف وبنفسه المقدسة، فجعل نفسه فداءً لقضية الإمام المهدي (عليه السلام)، فهو ذبيح الله، أي كما أنك عندما تبني بيتاً تفدي له كبشاً، كذلك الله سبحانه وتعالى لما بنى عرشه وسماواته وأرضه جعل فداءها الحسين (عليه السلام).

بدان، هنگامی که امام مهدی (عليه السلام) درباره‌ی امام حسین (عليه السلام) می‌فرماید: «بر تو به جای اشک خون می‌گیریم» [62] حقیقتاً می‌فرماید نه از روی مبالغه، این امر بدین خاطر است که امام حسین (عليه السلام) خون شریف خود و نفس مقدسش را فدای قضیه‌ی امام مهدی (عليه السلام) گردانید و خودش را فدای قضیه‌ی امام مهدی (عليه السلام) نمود. آن حضرت ذبیح الله است؛ یعنی همان‌طور که شما وقتی خانه‌ای می‌سازی یک گوسفند قربانی‌اش می‌کنی، خداوند سبحان و متعال نیز هنگامی که عرش خود و آسمان‌هایش و زمینش را بر پا نمود، حسین (عليه السلام) را فدای آن‌ها کرد.

وقضية الإمام المهدي (عليه السلام) هي قضية الله وخاتمة الإنذار الإلهي، وهي قضية عرش الله سبحانه وملكه وحاكميته في أرضه، قال تعالى: (وَفَدَيْنَاهُ بِذَبْحٍ عَظِيمٍ) [63] أي بالحسين (عليه السلام)، والمفدى هو الإمام المهدي (عليه السلام)، فسلام على ذبيح السلام والحق والعدل.

قضیه‌ی امام مهدی (عليه السلام) همان قضیه‌ی خداوند و سرمنزل انذار الهی است، و همان قضیه‌ی عرش خدای سبحان و مُلک او و حاکمیت او در زمینش می‌باشد. حق تعالی می‌فرماید: (و او را به فدیة‌ای (قربانی) بزرگ بازخریدیم) [64]؛ یعنی با امام حسین (عليه السلام) و کسی که فدیة برایش انجام شده، امام مهدی (عليه السلام) است؛ پس سلام بر قربانی صلح و حق و عدالت باد.

واعلم أنّ علیاً الأكبر (عليه السلام) ذبيح الإسلام، كما أنّ الحسين (عليه السلام) ذبيح الله، والحمد لله وحده.

و بدان که علی اکبر (علیه السلام) ذبیح اسلام است همان طور که امام حسین (علیه السلام) ذبیح الله است. و الحمد لله وحده.

[59]- قال أمير المؤمنين (عليه السلام) : (للباطل جولة)، وقال: (للحق دولة) عيون الحكم والمواظ : ص 403.

[60]- امير المؤمنين ع می فرماید: «باطل را جولانی است» و همچنین می فرماید: «حق، دولتی دارد». عیون الحكم و المواظ: ص 403.

[61]- مکیال المکارم : ج 1 ص 153 ، المزار للمشهدانی : ص 501، من کلام للإمام المهدي (عليه السلام) .

[62]- مکیال المکارم: ج 1 ص 153؛ مزار مشهدانی: ص 501، از سخنان امام مهدی ع.

[63]- الصافات : 107 .

[64]- صافات: 107.